

Odwołanie wniesione w dniu 23 września 2013 r. przez Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV od wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 11 lipca 2013 r. w sprawie T-469/07 Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-511/13 P)

(2013/C 352/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV (przedstawiciele: M.L. Catrain González, abogada, E.A. Wright, H. Zhu, Barristers)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd, GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt), Komisja Europejska, Osram GmbH

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy wnoszących odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania przed Sądem i kosztami podstępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu wnoszący odwołanie żądają uchylenia zaskarżonego wyroku i stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia w zakresie w jakim:

- 1) Sąd dokonał błędnej wykładni art. 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowego”) (zwanego dalej „art. 9 ust. 1”) stwierdzając, że Rada może zastosować art. 9 ust. 1 *a fortiori* w sytuacjach, które nie są objęte zakresem stosowania tego przepisu (np. w przypadku gdy nie wycofano skargi, lecz brak jest raczej uzasadnienia skargi). Rozszerzająca wykładnia art. 9 ust. 1 dokonana przez Sąd nie znajduje poparcia ani w treści ani w systematyce przepisów rozporządzenia podstawowego. Jest ona sprzeczna również z praktyką instytucji w ostatnich 25 latach, w którym to okresie odwołanie się do art. 9 ust. 1 w wyniku wycofania skargi prowadziło zawsze do zakończenia odnośnego dochodzenia.
- 2) Sąd naruszył prawo błędnie interpretując i w rezultacie błędnie stosując art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia

podstawowego (zwane dalej „art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4”) przy definiowaniu pojęcia „przemysł wspólnotowy”. Doprowadziło to do błędnego wniosku, że większa część całkowitej produkcji wspólnotowej musi być określona w drodze zastosowania tylko jednego z dwóch progów wymaganych w art. 5 ust. 4, czyli progu wynoszącego 25 %. Błędna definicja „przemysłu wspólnotowego” wypaczyła dokonaną przez instytucje analizę szkody, która zamiast zostać określona na podstawie skutku przywozu będącego przedmiotem dumpingu na „przemysł wspólnotowy” jak stanowi art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (zwany dalej „art. 3 ust. 1”), i jak zostało zdefiniowane w art. 5 ust. 4, została oszacowana na podstawie sytuacji „popierającego przedsiębiorstwa” lub „największego producenta”. Żaden z tych terminów nie jest używany w rozporządzeniu podstawowym do celów określenia „szkody”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. L 56, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Namur w dniu 27 września 2013 r. — Belgacom SA przeciwko Province de Namur

(Sprawa C-517/13)

(2013/C 352/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgacom SA, która wstąpiła w miejsce Belgacom Mobile

Druga strona postępowania: Province de Namur

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby uregulowanie organu krajowego lub wspólnoty terytorialnej ustanawiało, ze względu na cele budżetowe niezwiązane z tym zezwoleniem,

opłatę za infrastrukturę łączności ruchomej wykorzystywaną w ramach wykonywania działalności objętej zezwoleniem ogólnym wydanym w wykonaniu tej dyrektywy (w razie potrzeby z rozróżnieniem sytuacji, kiedy infrastruktura ta znajduje się na dobrach prywatnych oraz sytuacji, kiedy znajduje się ona na dobrach publicznych)?

- 2) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby uregulowanie organu krajowego lub wspólnoty terytorialnej ustanawiało, ze względu na cele budżetowe niezwiązane z tym zezwoleniem, opłatę za infrastrukturę łączności ruchomej, której nie ma wśród warunków wymienionych w części A załącznika do tej dyrektywy, w szczególności ponieważ nie stanowi ona opłaty administracyjnej w rozumieniu art. 12?

(¹) Dz.U. L 108, s. 21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Työtuomioistuin (Finlandia) w dniu 9 października 2013 r. — Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry przeciwko Öljytuote ry, Shell Aviation Finland Oy

(Sprawa C-533/13)

(2013/C 352/18)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Työtuomioistuin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Auto — ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry

Strona pozwana: Öljytuote ry, Shell Aviation Finland Oy

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2008/104/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że na władze krajowe włącznie z sądami nałożony jest mający trwałę zastosowanie obowiązek zapewnienia dostępnymi im środkami, że nie obowiązują, względnie nie są stosowane krajowe przepisy lub postanowienia układów zbiorowych pracy naruszające przepisy dyrektywy?
- b) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, wedle których korzystanie z pracowników tymczasowych jest dopuszczalne jedynie w wyszczególnionych przypadkach, takich jak wyrównanie okresów zwiększonego natężenia pracy lub w przypadku prac, które nie mogą zostać wykonane przez stałych pracowników przedsiębiorstwa? Czy długoterminowe korzystanie z pracowników tymczasowych obok pracowników stałych przedsiębiorstwa w ramach zwykłych zadań pracowniczych przedsiębiorstwa może zostać zakwalifikowane jako zakazane korzystanie z pracowników tymczasowych?
- c) Jeżeli krajowe przepisy zostaną uznane za sprzeczne z dyrektywą, jakimi środkami dysponuje sąd, aby osiągnąć cele dyrektywy, gdy chodzi o układ zbiorowy pracy wiążący podmioty prywatne?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej; Dz.U. L 327, s. 9.